

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 36. Bruno Archiepiscopus Trevirensis Romæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæcul. XII.
A.C. 1005.

bis objecissent, nam te absente, Duce & Capite destituti sunt. Redi igitur, redi in Angliam, superest tantis malis remedium, plurimos in eximio opere adjutores habebis.

Anno secundo, postquam Anselmus Roma Lugdunum rediisset, scilicet anno Salutis millesimo centesimo quinto, Papa, Concilio in Laterano, tempore Quadragesimæ, celebrato, excommunicationis sententia ferit Comitem Melanchensem ejusque conscios, qui Regem Angliæ ad Jus Investituræ pervicaciter vindicandum impellere dicebantur. Illos quoque, qui Investituram accepissent, Papa excommunicavit. At in Regem nulla censura lata est, quia Legatos Romam missurus erat post Pascha, quod hoc anno millesimo centesimo quinto in nonam Aprilis incidebat. Tum Papa Anselmum, quæ in hoc Concilio gesta erant, datis literis edocuit.

Pasch. ep.
100.

§. XXXVI.

*Bruno Archiepiscopus Trevirensis
Romæ.*

In illo Concilio vel certe in alio, anno superiore eodem mense celebrato, Bruno Archiepiscopus Trevirensis Papam adiit, anno tertio Ordinationis suæ, quam confirmari petebat. Papa honorifice exceptum, ut Metropolitanam primæ provinciæ

cia Belgicæ decebat, deinde severo vul-
tu increpuit, quod Investituram cum an-
nulo & Baculo de manu Laici, nempe
Henrici Imperatoris, accepisset, Eccle-
sias dedicasset, & Pallio ab Apostolica

Sæcul. XII.

A. C. 1105.

*Hist. Trev.*to. 12. *Spicil.*

p. 241.

Sede necdum impetrato Clericos ordi-
nasset. Tum Bruno suadentibus Episco-
pis, qui Concilio intererant, Episcopatu
se abdicavit. At elapso triduo iisdem
Episcopis rogantibus pristinae Dignitati
restitutus est, quia ante actorum pœni-
tentiam profitebatur, & vir singulari di-
scretione ac prudentia præditus Ecclesiæ
in illis turbis multum profuturus vide-
batur. Pœnitentia ei injuncta est, ut tri-
bus annis, cum Sacris operaretur, ab usu
Dalmaticæ abstineret. Tandem Papa
Archiepiscopo Pallium tradidit atque
mandata ad Doctrinam Fidei & Regimen
suæ Ecclesiæ pertinentia, sicque Bruno
lætissimus ad sua in Belgium remeavit.

Non legimus Brunoni aut Ottoni
Bambergensi Papam exprobrasse, quod
Henrico Imperatori, licet excommuni-
cato, addicti essent, cum tamen constet,
quod Bruno Trevirensis Henricum sem-
per Dominum ac Imperatorem suum ve-
neratus sit. Quin etiam illius Historiæ
Scriptor notat, nullius Purpurati majo-
rem quam Brunonis in Curia auctori-
tatem fuisse, quem Imperator sæpe Patrem
suum appellaret. Tum de Brunone sub-
jungit:

Sup. S. 25.

p. 242.

Sæcul. XII. jungit: *Communione Catholicorum am-*
 A.C. 1105. *plexus est, salvo, quod Imperatori debebat,*
 p. 243. *obsequio, nec ita se Casareorum commu-*
nione inquinavit, ut inde Catholici offen-
derentur.

§. XXXVII.

Henrici in Imperatorem Parentem
seditio.

Nihilo minus Imperatoris excommuni-
 catio speciem justitiæ præbuit Hen-
 rico filio, in patrem rebelli, & ad facinus
 excitato Paschalis Papæ literis, callida
 solertia scriptis, in quibus Principem ju-
 venem ad succurrendum Ecclesiæ Dei
 exhortabatur. Namque in hunc modum
 de hac re loquitur Monachus, illius tem-
 poris Scriptor, adjiciens, filium ambitio-
 sum, tanta auctoritate lætum, juvenili
 ferocia in patrem arma cepisse. Eo ma-
 jore invidia laborabat seditio, quod Hen-
 ricus Imperator sub finem anni millesimi
 centesimi secundi, cum Moguntia Fe-
 stum Natalis Domini celebraret, eundem
 Henricum filium Regno destinasset. Eo-
 dem anno Imperator publice denuncia-
 vit, se suscepta peregrinatione Sacrum
 Sepulchrum invisurum esse; quod Pro-
 positum ei animos Clericorum, populi,
 Principumque conciliavit, multique ex
 omnibus Regni partibus ad comitan-
 dum Imperatorem iter facientem se se
 com-

*Herman.**Marat. ton-**nac. tom. 12.**Spicil. 446.**Abb. Urspe.**an. 113.*